

2023. augusztus 24. csütörtök

Kedves Püspök Úr! Kedves paptestvérek! Már van egy kis gyakorlatunk a közös úton járásban. Nagyon fontosak ezek a napok, ezek az órák, hiszen amit ide szánunk, azon az Isten áldása van. Megélhetjük a papi közösséget az apostol utód mellett, vele együtt, ő körülötte és át gondolhatjuk személyes életünket, közösségi életünket, az egyházmegyének a feladatait. Rendkívül tágas az a terület, ahol megnyilvánulhatunk, de tudnunk kell, hogy minden hivatás felülről való, ahogy Jakab apostolnál olvassuk: „minden jó adomány az Istentől száll alá”, s ennek következtében megtapasztalhatjuk, hogy „nem ti választottátok engem, hanem én választottalak titeket”. Természetesen szükséges az egyéni hozzáállás, az egyéni megfontolás, a személyes döntés mind ahhoz, amit Isten már előre elkészített számunkra, mert ő már látott minket, úgy ahogy Natanáelt a fügefa alatt. Ő pedig csodálkozik, hogy honnan ismeri őt Jézus, de „ő előbb szeretett minket”, ahogy János apostol írja levelében, tehát előbb is ismert bennünket. Szabad akaratumk van, a döntés a mi kezünkben van, de Isten kegyelmével, az ő támogatásával felismerhetjük a világ kezdetétől nekünk szánt feladatokat, a küldetést és erre válaszolhatunk: „Uram kihez mennénk, az örök élet ígéje nálad vannak?!” Így kezdjük el a szentmisét, hogy megerősödjünk az Úr Jézussal való személyes találkozásban és egyetlen közösséget papi testületet tudjunk alkotni, önmagunkat is felajánlva az Úrnak.

Kedves Testvérek!

A mai reggeli liturgikus üzenet tulajdonképpen a legszemélyesebben hozzánk szól. Egyes szám első személyben szólítja meg a mennyei lény, az angyal János apostolt és most bennünket: „Jöjj megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány jegyesét!” Az egyházra gondol, amelynek – nagyon jól tudjuk –, hogy mi is a részei vagyunk, a tagjai vagyunk, vezetői vagyunk, meghatározó személyei vagyunk és ismerjük a felépítését, a szerkezetét – a küzdő, szenvedő és megdicsőült egyház – tagozódását. És itt János, de tulajdonképpen mi magunk is mintegy előrevetített módon csodálhatjuk meg Istennek a tervét és ennek a tervnek a beteljesülését a mennyek országában. Az egyház az a közösség, amely őrzi a kinyilatkoztatást, őrzi a hitet és megvalósítja a közösséget: a kapcsolatot Isten és az ember között és az emberek között is, ahogy ezt a II. Vatikáni Zsinat tanítja a *Lumen gentium* kezdetű dogmatikus konstitúcióban.

„Jöjj megmutatom neked a menyasszonyt a bárány hitvesét, jegyesét!”, és ott látjuk ennek a megdicsőült intézménynek a pompáját, a ragyogását és ott látjuk a felépítését és az alapjait, amelyre a 12-es szám a jellemző: 12 kapu van, 12 angyal van, 12 törzs van és 12 apostol, akik az oszlopok, ők az alapok, rájuk épül, rajtuk épül fel az Isten által elgondolt emberi közösség, mert a cél az hogy minden ember higgyen és minden ember egy nyáj és egy pásztor legyen. Az egyház ezt a szemléletet képviseli. „Mi az egyház?” – nem győzöm csodálni Ferenc pápát, aki immár a negyedik világifjúsági találkozón vett részt. Emlékezzünk arra, csak úgy zárójelben, hogy Benedek pápa ebbe egy kicsit belefáradt: reflektorfényben lenni, mindig mosolyogni, emberek sokaságával találkozni, megölelni, megpaskolni őket, vagy csak egyszerűen rájuk tekinteni, szólni hozzájuk, vagyis „ott lenni!” Egyik program a másik után, nem könnyű megélni, pozitívan jelen lenni. El is vakította őt egy alkalommal szemébe irányuló fény. A beszédét félretette és nem tudta azt végig mondani, de meg is magyarázta, hogy már csak azért sem akart valamit felolvasni, mert nem akadémiai előadást akar tartani, hanem egyszemélyes megszólítást adni a másfél millió fiatalnak! Mi az egyház? Az egyház mi vagyunk, egy „rendezett társaság”, nem pedig egy parttalan hömpölygő tömeg.

És most érhetünk át az evangélium tanítására, a személyes megszólításra, amikor Jézus rátekint Natanáelre és meg dicséri őt, mert nagyon is tisztában volt vele, hogy ki az, aki előtte van. János evangéliumából tudjuk, hogy Jézus "tudta, hogy mi lakik az emberben", nem kellett erről őt felvilágosítani, ő ismer bennünket és a legjobban ismer, jobban, mint mi önmagunkat.

És történetből látjuk, hogy párbeszédet is lehet folytatni Jézussal. Azért is, mert az „Ige lett testté” (Jn 1,14) Ennél személyesebben nem jöhetett el Isten. A „Szó”, a „*Logosz szarksz egeneto*”! Abban is van valami istenhasonlóság bennünk, hogy ki tudjuk mondani önmagunkat: személyek vagyunk, megismételhetetlen személyek, akikkel Isten beszélgetni akar. Így szólítja meg Jézus Natanáelt: „Mielőtt Fülöp hívott, láttalak a fügefa alatt.” És erre Natanáel válaszol: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy Izrael királya!” Létrejött a kapcsolat, az Istennel való egyesülés, mert ez a helyes emberi magatartás: elismerni és megvallani Istent Jézus Krisztusban! Mert „Istent nem látta soha senki, az Egyszülött Fiú nyilatkoztatta ki, aki az Atya ölében van!” Nekünk látni és hallani kell! Ezért mondja ugyancsak János: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit a szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és amit a kezünkkel tapintottunk: az élet Igéjét hirdetjük nektek. Igen, az élet megjelent, láttuk, tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk. Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal vagyunk közösségben. S azért írjuk ezeket nektek, hogy örömünk teljes legyen.” (1Jn 1, 1-4)

Talán magyarázatként elég lett volna ez a néhány sor az evangéliumhoz és egy kis csend, hogy megértsük, de Jézus azt kéri tőlünk, hogy „Menjetek és hirdessétek!” A mai igeliturgiában bepillantást kaptunk arról, hogy mi az egyház, és megszólítottak minket, hogy éljük meg az egyházban a Krisztussal való közösséget, aki szüntelenül hív minket a vele való kapcsolatra és találkozásra: Ámen.